

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne sige, at hr. Nør Christensen har fuldstændig ret i sin karakteristik af den måde, hvorpå jeg i mit første indlæg beskrev valgmulighederne i det spørgsmål, som vi drøfter her. Der er kun to muligheder, og der er i denne sag efter min opfattelse ikke plads til noget mellemstandpunkt. Enten deler man hr. Nør Christensens og de borgerlige partiers opfattelse af, at det er nødvendigt at tilpasse sig de amerikanske krigsforberedelser, eller også vælger man vores udgangspunkt og bekæmper oprustningen og kæmper for det modsatte, for en politik, der kan sikre fredens bevarelse.

Jeg vil også godt bore lidt i det, hr. Nør Christensen sagde om den politiske forpligtelse, som der tilsyneladende nu i CDs fremstilling er tale om, for det rejser jo et meget farligt spørgsmål, synes jeg nok. Det kan være, hr. Nør Christensen var lidt for langt fremme i sit første indlæg, og nu er han lidt på tilbagetog, men så meget desto farligere er det jo, hvis det, som hr. Nør Christensen nu har bemærket, er det, som regeringspartierne og regeringen og CD og hr. Nør Christensen går ind for, nemlig at der eksisterer en politisk forpligtelse, en forpligtelse, som man mener ud fra sit politiske grundlag at måtte have i en sådan krisesituation.

Vi bliver så nødt til at bore videre i denne sag og også rette det spørgsmål til forsvarsministeren, om det er dér, hunden ligger begravet, om det var det, der var grundlaget for hr. Nør Christensens bemærkninger.

Arentoft (FP):

Med hensyn til de to dagsordener vil vi i fremskridtspartiet sige nej til det af hr. Pelle Voigt og hr. Albrechtsen fremsatte dagsordensforslag, hvis det overhovedet kommer til afstemning, og vores motivering er selvfølgelig først og fremmest den første sætning, idet vi mener, at det vil være forkert allerede på nuværende tidspunkt at låse sig fast.

Med hensyn til den af hr. Lasse Budtz foreslåede dagsorden vil vi også stemme nej til den, for den siger ingenting, og jeg mener også, hr. Lasse Budtz helt klart har meddelt heroppefra, at det nærmest har været for sjov, man fremsætter den, fordi man har no-

get andet i posen til den nye debat, vi skal have på næste torsdag.

Så sagde forsvarsministeren, at det, han havde læst i Lærebog for Hærens Menige, da han var værnepligtig, ikke havde gjort noget særligt indtryk på ham. Hvis jeg prøver at regne baglæns, må det have været omkring skiftet mellem 1960erne og 1970erne, at forsvarsministeren var værnepligtig, og dengang var det slet, slet ikke så aktuelt, som det er i dag.

Faktisk gik mit spørgsmål på – ved at jeg citerede noget af det, der stod i det gamle kapitel 4, som altså blev taget ud, men som i virkeligheden er højaktuelt i dag – om ikke det var en idé at genindføre noget af dette, ikke alene i Lærebog for Hærens Menige, men også i Lærebog for Orlogsgaster, for flyvevåbnet osv. Det var egentlig det, spørgsmålet gik på, om ministeren synes, det var en dårlig eller måske en god idé.

Albrechtsen (VS):

Forsvarsministeren havde i sit svarindlæg nogle enkelte bemærkninger om spørgsmålet om en ny strategi eller den strategiændring, som der har været tale om, og som bygger på den Airland Battle-doktrin, som har været omtalt i pressen i så høj grad. Jeg skal ikke tage den debat meget op i dag, den kommer vi jo tilbage til i næste uge, hvor vi så forhåbentlig kan få sat nogle af de ting på plads. Men jeg skal blot konstatere, at forsvarsministeren efter min opfattelse fortsat misinformerer om disse ting. Efter min klare opfattelse er det således, at den nye aggressive doktrin ikke alene er udviklet, men også for i hvert fald de amerikanske styrkers vedkommende og derigennem også indirekte for de øvrige NATO-styrkers vedkommende i praksis er sat i kraft. Men lad os vende tilbage til dette spørgsmål i næste uge.

Jeg vil slutte af med at komme med et par kommentarer til hr. Lasse Budtz' udtalelser. Jeg forstår ikke, at hr. Lasse Budtz kan have den opfattelse, at det kan være partitaktiske hensyn el.lign., der fra f.eks. SFs side skulle gøre sig gældende i denne sag. Det, der gør sig gældende, er interessen i at få fastslået som den danske stats officielle politik, den, som der forhåbentlig også fremover vil være enighed om mellem bl.a. socialdemokratiet, det radikale venstre, SF og VS, nemlig at der